

Tusende och en afton-stund,
eller Samling af utvalda
chinesiske och andre o...

1700-1829 59 Az

Tusende och En
Afton = Stund,

Eller
Samling

af
Utvalda Chinesiske och andre
Orientaliske Sagor.

Första Stycket.

Von Willman

Stockholm,
Hos Johan Christopher Holmberg,
År 1781.

1° uppl.

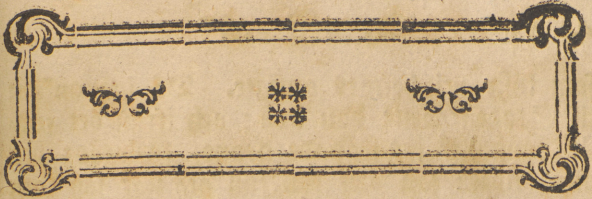
THE
SOCIETY OF
MUSICIANS

OF
THE
CITY OF LONDON

1811

THE
SOCIETY OF
MUSICIANS

Konungen i Agra Mogireddins och
Prinsekan af Pegu Kouz: Beharis
Afwentur.

Moaagem, Sultan i Agra, hade inga
flera barn än mig, och lät kalla mig
Mogireddin: Jag fylde nyss 18 år
då jag hade den olyckan at förlora min Fa-
der, jag efterträdde honom på Thronen, och
sedan jag upoffrat de första dagarna at min
bedröfwelse och omsorgen för mit Rike, be-
stöt jag at wälja mig en Gemål: Jag hade
hört talas om Prinsekan Kouz: Beharis o-
förlitneliga fågring. Hon war Sultans i
Pegu enda dotter, och öfwer gick redan wid
sin 15:de år alla Orientens Skönheter. Jag
bestöt at med egna ögon betrakta detta natu-
rens mästestycke, och sedan jag öfwerlämnat
Riksstyrelsen at 3:ne mina Wisirer, reste jag
i följe med blott 3:ne personer, af hwilka den
ena varit min Hofmästare, igenom Mogol-
stan och öfwer Bengalske wiken samt anlände
lyckligen til Pegu. Prinsekan wiste sig of-
för allmänheten, och då hon uplyfte sin sör-
ja blefwo alla förtjuste af de behagligheter,
A 2 som

som lyfte uti hennes ansigte. Då jag ankom til Staden spelte hon boll; och ifrån det första ögnablick jag skådade henne, förlorade jag min frihet: jag blef tankfull och när jag kom hem i mit qvarter, hos en gammal god gumma, som war bekant med min gamla Hofmästare, war det mig omöjligt at äta något, utan jag kastade mig på en Sopha, och där tilbragte jag det öfriga af dagen och följande natten uti en grufwelig oro: Men som jag bestinnade at detta lefnadsfätt icke på något wis skulle befordra mina kärleks-wärf hos Prinsessan, så återtog jag mit förra muntra sinnelag, och spisade med rätt god appetit. Den Gumman hos hwilken jag bodde war ganska munter, och hennes samtal roade mig. Utaf Gumman fick jag med mycket misnöje höra, at denna Prinsessan war likaså egensinnig som skön, och at Konungen, hennes Fader, mycket ångrade et löfte han gjordt, at aldrig betjäna sig af sin myndighet wid hennes bortgiftande, utan at låta det bero på Prinsessans egen wilja och smak; Hans misnöje hårrörde deraf, at af mer än 20 Prinsar, hwilka ankommit til hans Hof för at fria til Prinsessan, hade hon, under de lättsinnigaste förwändningar, gifwit dem alla afflag; det minsta tjänste henne til orsak och syntes henne et hufwudfel. En war den ena för glättig, den andra för sorgien eller hade den tredje utseende at blifwa swartsjuk. Somlige hade för mycken egenkärlek, andre hade för små eller för

för stora ögon, en annan åter för stor eller för liten näsa, och någre för mycken eller för liten qwickhet; Med et ord, det må wara af egenstinnighet, affky för giftermål eller ock en medfödd böjelse för sin frihet, så hade hon hitils ännu icke funnit någon efter sit tycke: Så snart jag lärde känna hennes sinnelag, förefatte jag mig at upföra mig aldeles olika med de Prinsar, som haft den olyckan at misshaga henne; De hade alla bewisat henne en nästan Guddomelig dyrkan, hwilken hon förgat, men jag beslöt deremot at wisa en stor Fallstinnighet för hela det tåcka könet, och besynnerligen för Prinseban; Jag afflade mit besök hos Konungen, och sedan jag gifwit mig tillkänna för Sultan i Algra, öfvertalte han mig at bo uti et palats, som war bredewid hans Slott och endast skildes derifrån genom en parterre, upfylld med de vackraste och raraste blomster. Jag talte wid honom flera gånger, utan at på något sätt nämna Kouz-Behari, och Konungen, i förundran öfwer min lilla nyfikenhet at se Prinseban, brydde mig derföre med mycken artighet; Min Konung! war mit swar, jag har icke kommit til Edra länder, som många andre Prinsar, för at beundra den sköna Kouz-Behari; lust för resor har endast bewekt mig at öfwergefwara Algra: Ty ännu hafwa de måst förtjusande skönheter icke gjordt något intryck på mit hjerta; desutom har jag hört at Prinseban förkastat de fullkomligaste Prinsars

tilbud, och altid funnit hos dem något fel; hur kan jag då, som wet at jag icke är wacker och defutom är solbränd af jagt och resor, bjuda til at sätta mig i jämförelse med alla de Prinsar, hwars kärlek hon söragtat, om jag också icke wore af naturen begäfwad med en så öfwerwinnelig kallsinighet för könet, som jag hyser; men nu skal den samma hindra mig at bortwisas med det afflag desse Prinsar fått. Wi få se, swarade Konungen leende, om Ni hafwen nog styrka för at följa Er föresats, jag bjuder Er, at i morgon spisa middag med Kouz-Behari, och jag fruttar at Er beslut icke lär hafwa bestånd emot hennes skönhet.

Ju mindre tycke jag syntes hafwa at wara ihop med Prinsekan, desto mer entrågen war Konungen at bjuda mig til denna måltid; och ehuru stor längtan jag dertil hade, så gjorde jag mig ganska swärbuden, och samtyckte icke förr dertil, än då jag fant at höfligheten fordrade det, och at Konungen eljest skulle blifwa misnöjd. Jag försummade således icke at dagen derefter infiana mig uppå Slottet til denna måltid.

Jag hade med flit klädt mig ganska oswäligt, och fastän jag war förtjusad af Prinsekans skönhet, war jag likwäl så rhycket måstare öfwer mig sielf, at jag icke lät hos mig förmärka någon rörelse wid hennes åsyn. Kouz-Behari, som blifwit underrättad om de utlåtelse jag haft dagen förut, hade dere-
mot

mot icke glömt någon ting för at uphöja sina naturliga behagligheter, hon hade ökat dem med alla de prydnader, som kunde fördubla deras glans, och blef så förtretad öfwer den lilla agtning jag syntes gifwa derpå, och at jag icke en gång sade henne det ringaste, som kunde smickra deß egenkärlek och fåfånga, at hon så när dödt af förargelse. Jag märkte med det största nöje frukten af min förställning, och som jag gaf en noga agt på mig sjelf, så utmärkte jag så mycken sinnesfrihet och glättighet under måltiden, at Prinsessan icke kunde til slut uthärda därmed; hon gick ifrån bordet under förewändning af någon liten opasslighet, och jag begaf mig ifrån denna måltid, efter alt utseende så kallsinmig som jag kommit dertil, men uti sanning med det måst upelbade och förtjusta hjerta i werlden; jag fortfor med denna förställning en hel månad igenom, samt wiste altid samma kallsinighet, och derigenom bragte jag Prinsessan at aldeles ändra sit förra och wanliga upförande, igenom hwilket hon gaf mig tillstånd, at jag, oagtadt min kallsinighet, likwål war den enda Prins för hwilken hon någonsin ömmod. Jag syntes icke gifwa mig utan med mycken möda, men sluteligen lofwade jag at begära Konungens tillstånd til vår sbrenning, hwilket hon ganska lätt utwerkade hos sin Sader. Man gjorde alla anstalter för at fira vår försmålning, med en pragt som war öf wärdig, och under alla dessa tilredelser, betygade jag

jag en gång för Prinsessan den förbindelse
 hon satt mig uti dermed, at hon gifwit mig
 företrädet framför så många sköna och måg-
 tige Prinsar. Jag kan icke beskrifwa för Er,
 swarade hon, genom hwad för ödets skickelse
 detta händt, jag skulle för detta hafwa för-
 swurit at älska, och at föragna alla werldens
 Konungars kärlek, deras ömhets-betyggher
 misshogade mig, men jag fant mig stött af
 eder kallsinlighet, och jag bestöt at uphåfwa
 densamma, utan at tänka på at sielf fatta
 någon böjelse för Eder; likwål bekänner jag
 uti den ställning sakerna nu äro of imellan,
 at jag blifwit bragt uti förtwiflan, om Ni län-
 gre forisfarit at med köld anse mig: Ack! skö-
 na Prinsessa, ropade jag, jag har aldrig et
 ögnablick uphört at älska Eder, Edra första
 ögnakast upeldade det innersta af mit hjerta, och
 jag har blott lofat at wara kärslöds mot hela
 Ert kön, för at dermed desto mer upreta Eder;
 jag förskade min förstälde kallsinlighet i den
 mån jag såg Eder upeldas, och genom detta
 oskyldiga bedrägeri har jag upnått til högsta
 spetsen af min iålhet; emedan jag om 2:ne
 dagar blir ägare af den tilbedjanswärda Rouz-
 Behari.

Prinsessan rådnade wid denna öppenhjer-
 tige bekännelse, hon kände hos sig en hemlig
 harm at af mig wara bedragen, och föll uti
 en djupsinnighet, hwilken jag på hela dagen
 såfångt böd til at skingra; jag fant henne
 mera munter dagen efter, och trodde säkert at
 hon

Hon förlätit mig detta lilla Kalkflycke, när jag aldeles blef öfvertygad om motsatsen, och huru farligt det är at wara för mycket upriktig emot Gruntimmer.

Vi woro til måltids hos Konungen af Pegu, och wid det jag förde til munnen en Phasan-winge, blef jag stungen af et bl uppå kindbenet; af detta better kände jag en så häftig smärta, at fogelwingen slarp mig utur handen, och föll uppå Kouz- Beharis klädning; hon i agt tog detta tillfälle för at träta på mig och syntes ganska förtretad öfwer denna händelse, hon påstod at jag gjordt det med slit för at förarga henne, och uppstod med wrede ifran bordet utan at wilja höra mina ursåger. Hon förklarade för sin Far, at hon aldrig skulle blifwa min Gemål. Man kan låtit dömma om min förundran och Konungens wrede; sáfångt bidd han til at berjåna sig af sin myndighet, Prinseskan gaf ingen agning derpå, utan föråtrade at hon håldre wille mörda sig än gifwa mig sin hand. Sedan jag uti flera dagar förgåfwes sökt til at med all slags undergiftwenhet blidka hennes wrede, öfwerlämnade jag mig til den häftigaste förtwiflan, och hölt uppå at afhända mig lifwet, för at dermed hämnas uppå mig öfwer min begångna galenskap, då min Hofmästare hindrade min arm. Herre, sade han, jag wil hämnna Eder uppå denna Prinseskans nycker, och åtager mig at innan kort bringa henne at ångra det fel hon nu begått, dermed

hon handterat Eder med så mycken hårdhet: Lämna mig endast denna natten för at rådsfråga en Ande, som aldrig uti nöden nekaf mig sit bistånd; och jag försäkrar Eder om denna sakens lyckliga framgång.

Allt det som smickrade min böjelse, lindrade min plåga, jag lydde min Hofmästare och sof något fastän ganska litet denna natten; andra dagen om morgonen underrättade han mig om orsaken til Kouz- Beharis egenliga niga stolthet.

Prinsessan upför sig mot sina älskare endast med så stor stolthet, sade han, dersför at hon äger en liten Guld-Flaska, som hennes Mor fått til stänks af en slug Sée, och så länge som hon icke bortstänker den, eller at den annars, genom någon händelse, kommer uti någon af hennes älskares händer, skola alla deras bemödande aflöpa fruktlöst, och ingen utan de största olyckor i werlden kunna blifwa hennes man: Denna Flaska är med en Guld-kedja fastad wid hennes bälte, och hon tager det aldrig af sig, icke en gång om natten: Men Anden, som gynnar mig, har lofwat at innan kort lämna denna flaska i mina händer; således bör Ni, för at ännu mera bebraga Prinsessan, taga afsked af Konungen och fara ifrån staden, samt för öfrigt lita uppå mig uti allt det, som rör werkställigheten af Andens löften.

Jag följde blindwis min Hofmästares råd, och wil nu berätta hwad utwägar Anden betjante sig utaf för at hämnna mig.

Rouz-Behari war wan at om aftnarne spatsera uti Slotts-Trädgårdarne, hon gick en gång dit efter wanligheten, och roade sig med at sitta bredewid en springkälla, sedan hon några ögnablick sutit där och war i beråd at gå sin wäg, blef hon warse en ormödla, som sprang uppå hennes klädning; Och som hon hade en naturlig affky för dessa kråt, så gaf hon til et grufweligt anskri, och rei sönder kläderna, samt gjorde sig, fast förgäfwes, all möda at bortjaga den, men ödian gick ändå emellan hennes bälte och lifstycke, och fastade sig där så entwist, at Prinseßan icke såg någon annan utwäg at blifwa of med detta djuret, än at afbsa sit bälte, och kasta det tillika med flaskan uti Springbrunnen, wid hwilken hon satt.

När Prinseßan kommit sig före ifrån sin råddhåga, så sökte hon frugtlöst flaskan uti brunnen, en hade förswunnit äjwen som ödian. Denna händelse bragte henne i förtwiflan, hon lät uttömma brunnen och sönderbryta alla de rännor, som ledde wattenet där til, men alt hernes bemödande war förgäfwes, och deröfwer fick hon en så håstig sorg, at hon inneslöt sig uti sina rum, utan at wilja emottaga någon tröst.

Min Hofmästare hade icke bedragit mig. Anden, som hade antagit en ödla's skepelse, hade

hade gifwit honom Guldfaskan, hwilken han
 lämnade uti mina händer. Jag twåttade
 mig med et watten, som han gaf mig, hwil-
 ket aldeles förändrade min hy och ansigtes-
 ställning, och sedan jag uppå hans inrådan
 anmålde mig för at blifwa antagen ibland Ko-
 nungens Stalldrängar, blef jag emottagen uti
 ti des ställ och förrättade detta mit nya äm-
 bete uti 8 til 9 nätter, hwilka Prinsehan till-
 bragte uti gråt och sömnlöshet. Konungen
 uti Pegu war uti stor bedröfwelse öfwer sin
 dotters olyckliga tilstånd, och frugtade at hon
 derwid skulle tilfättja lifwet; således lät han,
 under pukors och trompeters klang, publicera
 uti staden, at han wille gifwa 100,000 guld-
 stycken at den, som återbragte til Prinsehan
 den förlorade faskan. Til följe af min Hof-
 måstares råd, instälte jag mig dagen derefter
 och wiste ledjan til faskan för Konungen och
 Prinsehan, samt försäkrade, at jag inom 9
 dagar skulle återskaffa faskan, endast man til-
 lät mig at sofwa uti Spegel-Cabinetten, som
 war belägit wid ändan af et Galleri uti
 Slottet, hwilket war den enda wedergållning
 jag begärte: Man ansåg mig som en wanwet-
 ting, men man antog mit tilbud; och Prin-
 sehan war så glad öfwer hoppet, at återfå sin
 faska, at hon så när hade dödt utaf glädje.
 När astronomen kom, blef jag inför uti Spe-
 gel-Cabinetten, och wiste icke sjelf wäl hwad
 det skulle blifwa utaf mig, när Anden, under
 et litet barns gestalt, syntes för mig: Jag
 har

har inföft Prinsehan och alla des slafwar, sade han; lofwa mig at blifwa hennes Gemål, och jag skal föra dig uti hennes kammare. Jag swår, wid den helige Propheetens skäg, swarade jag, och wid den swarta stenen uti Mequa, at icke allenast taga henne til min Gemål, utan äfwen, at icke antaga någon annan Hustru så länge hon lefwer: Det är nog, sade Anden, jag frikallar dig äfwen ifrån den sista delen af dit löfte. Derefter hödt han sagta med handen uppå en af speglarne uti Cabinettet, som utgjorde en lönn dörr, hwarigenom man gick in uti Kouz-Beharis kammare, och sedan han låtit mig bada uti et bad, som war tillagadt åt Prinsehan, ledde han mig til hennes säng. Rnapt började dagen at gry, förr än jag blef upväckt af Anden, som återförde mig til Spegel-Cabinettet, hwarifrån man utsläppte mig en tima derefter. På lita sätt tilbragte jag alla 9 nätterna, efter hwilkas förlopp Anden förde mig tillika med mine 3 följeslagare uti min Residence-Stad Agra, utan at tillåta mig at upfylla mit löfte. Swärtemot befalte han mig at behålla slafkan. Jag blef författ uti en otrolig förundran då jag befant mig uti mit Palats uppå det ögnablick jag minst wäntade det, och gjorde Anden förebräelser deröfwer: Droa dig icke, sade han, öfwer din Gemåls öde, hon är ännu icke nog straffad för sina nycker, jag skal wid tjenlig tid lämna henne tillbaka åt din kärlek.

Under det jag wäntade på fullbordandet af desse löften, öfwerlämnade Rouz Behari sig til den häftigaste förtwifkan öfwer det, at Stalldrängen förswunnit utan at återlämna henne flaskan; men hwad blef hon icke utom sig, då hon efter 2 månaders förlopp fant at hon war hafwande, utan at weta huru det tillgätt, hon fördjupade sig uti tusende tankar och gifningar. En dag då hon war uti Spiegel-Cabinettet, så stötte hon af en händelse upp på den Spegeln, som war hemliga ingången til hennes Cabinett. Wien uti hwad blygsel och bestörtning föll hon icke wid denna synen: *Uel Himmel!* ropade hon, skal en föraktelig Stalldräng hafwa ärnätt det, som jag nekat Sultan i Algra? *Uel!* *Mogireddim,* hwad Ni skal wara hämnad öfwer min stolthet och mina nycker, när Ni får höra min blygd och min wanära?

Prinsekan flöt wid dessa orden uti tårar, och fördjupad uti dessa sorgeliga betraktelser bestod hon at fly ifrån Palatset: för at verkställa sit beslut, tog hon uppå sig slafwekläder och en pung full med Guldstycken, och sedan hon utgätt genom Trädgårds-porten, gick hon til fots hela dagen, utan at hwarken äta eller dricka: emot aftonen ankom hon til en by, som war belägen wid en källa, hwar rest en gammal gumma twåttade linnekläder, hon bad henne at härbergera sig öfwer natten, och för at desto lättare öfwertala henne dertil, tilböd hon henne et Guldstycke; Den

goda Gumman förde henne in uti sin köja och emottog henne med mycken vänlighet, och sedan hon gifwit henne aftenmåltid, så nödgade hon Prinsessan at lägga sig uti hennes egen säng, under det hon lade sig på litet halm.

Rouz - Behari war så trött utaf denna dagens möda, at hon genast föll uti den tungaste sömn. Hon sof ganska sött ända til morgonrådnans upgång, då hon blef upväckt utaf foglarnas sång; men huru stor blef icke hennes bestörtning då hon öppnade ögonen, at icke mer wara hos den goda Gumman, utan at se sig ligga på en blomster-säng på en ganska wacker äng, at wara klädd som en bonde-piga, och at icke mer igenfinna sin renning-pung; hon wiste icke hwad hon skulle säga öfwer en så hastig och oförmodad förändring, och ju mer hon tänkte derpå, desto mer ökades hennes bestörtning och bedröfwelse; hennes förundran blef ännu större, då hon blef underrättad af en Skräddare, som gick förbi, at hon befant sig uti Mogolistan och straxt utanför Staden Agra: Wid denna oförwäntade och otroliga nyhet hade hon så när dödt utaf bedröfwelse. Hon kunde icke begripa, huru hon på en enda natt kunnat gjöra en så lång resa. Hon blef så rörd deraf, at hon föll dånad ner uti den unga manuens armar, som hette Sabour. Som Rouz - Behari war oändeligen skön, äfwen under denna grofwa och ensaldiga klädnad, så upväckte hon
en

häftig kärlek uti Stråddarens hjerta. Sköna Främling, sade han til henne, så snart hon kom sig före efter sin swimming, Ni synes mig vara plågad af en gruswelig sinnes oro, kom til mit hus, det ligger i början af Görstaden, der skal Ni vara i säkerhet, min Mor och jag skola bjuda til, et med all slags wälwilja och ömhet, skingra den stora bedröfwelse, som synes uppå Edert ansikte.

Rouz - Behari befant sig uti et för besplageligt tilstånd, för at kunna neka emot Stråddarens tilbud, och hon förde henne til et litet och snyggt hus, hwarest hans Mor med all wänlighet tog emot henne. Om denna sorgsna Prinsessa icke warit hafwande, skulle hon ansedt sig för lycklig uti detta lugna bo; men hon wiste icke huru hon skulle dölja sit tilstånd; och som Sabour tilbudit henne sin hand, samtyckte hon dertil, mer för at skyla sin olycka än af någon böjelse för honom; deras giftermål hölts efter 3 dagars förlopp. Efter denna tiden syntes hon mera glättig än förut, åtminstone uti sin mans närvaro; ty när hon i enslighet eftersinnade, at sedan hon gifwit Sultan i Agra afflag, har hon warit et föremål för en gemen Stalldrängs omfamnande, och sluteligen nu befant sig uti en fattig Stråddare-Gesälls-armar, så fant hon sig så förödmjukad, at hon föll uti den häftigaste förwiflan. Om hon icke warit född Prinsessa, så hade hon haft all orsak at wara nögd med sin man, som war den för-
sta

sta Gefällen hos den förnämsta Skräddare uti Agra, och wisade henne den ömmaste kärlek, samt bød til at förekomma alla hennes begär. All den tid han war ledig ifrån sin mästars wårkstad tilbragte han hos henne, och detta upförande, som så litet liknade hans jämlikars lefnadsfatt, intog så mycket Prinsessans hjärta, at hon glömde sin medfödda höghet och älskade sin Man med den häftigaste kärlek.

Mer än sex månar woro förflutne sedan Kouz-Behari, som kallade sig Lama, hade gift sig med Skräddaren, och tilbragte sin tid uti detta indragna lefnadsfatt: ungefär wid denna tid syntes hon wara hafwande. En afton då hon satt och talade med sin Man, förrebrådde han henne des lilla nyfikenhet, som ännu icke låtit hos sig förmärka någon längtan at se Sultan i Agra. Kouz-Behari rådnade häftigt wid denna skämtsama förebräelse och sade: hwad bätar det mig at se denne Sultan, en hederlig Hustru bör icke hafwa ögon utan blott för sin Man. Jag medger det, swarade Skräddaren; men som Ni icke är född Mogireddins like, så kan Ni wäl se honom utan at jag fattar några mistankar eller swartjuka deröfwer. Han skal i dag fara ut på jagt, och som han kommer at fara förbi våra fönster, så wil jag at Ni skal se med hwad för god smak han sitter til häst. Det gör jag icke, swarade hon, jag hatar Sultan utan at weta hwarföre. Ni hatar

B

ho

Honom, föll Sträddaren henne i talet? Hvad har han då gjordt Eder? Intet, svarade Prinseskan hastigt, men jag har drömt, at han war orsaken til alla mina olyckor, och jag har mycket sbetroende til drömmar: Se där ganska wackra skål, sade Sabour, och just därför wil jag at du i morgon skal wara uti fönstret, när han far förbi; jag beder dig at du wil wara så god och wisa mig detta lilla prof af estergifwenhet, jag skal wara med i bland hans jagt-betjening, och då får jag se huru du efterkommer min begäran. Rouz-Behari svarade sin Man i förstone med tårar, som han icke läddes märka. Ni skal blifwa ärlydd, sade hon sluteligen til honom; emedan Ni befaller det, så skal jag se Konungen då han far förbi.

Sträddaren gick ut, och wid pass en timma derefter hörde Prinseskan af Pegu något larm på gatan, hwarpå hon sprang til fönstret, i det samma jag for förbi hennes hus; bestört öfwer at se en så skön person, betraktade jag henne med upmärksamhet, jag syntes wilja draga känsla til henne. Hon såg det, och derigenom satte jag henne uti så stor oro, at hon hastigt igenslog fönstret. Jag fullföljde min wäg, och Rouz-Behari kunde icke hålla sig ifrån en ström af tårar, sedan hon sansat sig efter sin första bestörtning. Aft Himmel! sade hon för sig sielf, utom mina narraktiga nycker, skulle jag nu warit denne mäktige Monarkens Gemål. Store
Gu-

Subar! hwad för olifa öde! Af Mogired-
din, Mogiredin, hwad jag wäl blifwit straf-
fad för min stolthet! Detta estersinnandet
förskade hennes tårar, och hon gret ännu då
hennes Man återkom från jag'en. Nå wäl
Lama, sade han, har Ni sedt Sultan? Ni
har welat det, swarade hon, jag har ju fått
lof at lyda Eder befallning; har Ni ej fun-
nit honom prägtigt klädd, fortför han; uran
twiswel, sade hon. Han skal snart gifta sig,
tillade Sabour, och jag wil en af dessa da-
gar föra dig up på Slottet, man gör där-
städes prägtiga anstalter til hans bröllops-fäst,
och hans Skräddare och jag skola påkläda ho-
nom des Brudgums-klädning, under det at
Skräddarens hustru och du skola fresta på
Prinsekan, som redan i går är hitkommen,
de klädningar man nu har i werket för henne.

Fastän Prinsekan ryste wid detta förslag,
och oagadt all hennes wederswilia, så måste
hon beqwäma sig därtill: Skräddaren gjor-
de ännu mera, han lät flera gånger föra hem
til sig den tilkommande Sultaninnans kläder,
under förewändning at hon wore af lika wärt
med hans hustru, och bad henne för öka dem,
för at se hwad som war at ändra derpå.
Churu sorgsen Kouz-Behari war at se sig
klädd uti så prägtiga kläder, hwilka så litet
passade sig för hennes närwarande stånd, kun-
de hon dock icke hålla sig från löje, då hon
såg at man märkte Drottningens kläder uppå
henne. Denna Prinsekan, sade hon til sin
Man,

Man, måtte hafwa en mycket wacker wårt, emedan den liknar min uti det tilstånd jag nu är: hon är mycket fet, swarade Sabour, och det är Sultans smak.

Dagen förr än Sultans för målning skulle hållas, glömde Sabour icke at ganska bitida upwåcka sin hustru och förde henne oagadt hennes wæderwilja up til Slottet. Där blef han emottagen utaf en af Sof-Betjänningen, som war hans wån, hwilken förde dem uti Rummen, och uphögde wid hwarje steg Prinsens sällhet, som skulle blifwa gift med Sultan, och bedyrade at han wore den bästa och måst älskanswärda Prins i werlden. Allt detta beröm war äfwen så många folksyng uti den stackars Rouz-Beharis hjerta, hon kunde icke se så mycken pragt utan at innerligen gräma sig, och hon war uti den kamaren där Drottningen skulle sofwa, då man berättade, at Sultanen wore straxt utansför. Den arma Rouz-Behari kunde icke emottaga denna nyhet utan at känna hos sig en häftig rörelse, hon föll uti en nära brede wid stående Sopha; Ach Himmel! ropade hon, och wände sig til sin Man, hwad har Ni icke warit oförstigtig, som fört mig hit uti det tilstånd jag nu befinner mig? jag märker at jag nu lär genast framsöda det barnet, hwarmed jag går hafwande, jag har i går gjordt et fall och icke trodt at det skulle hafwa så ledsamma följder. Sträddaren syntes wara uti den yttersta förlägenhet. Ach min wån,

wån, sade han åt den som följde dem, hwad skal det blifwa af oss? — I sanning, swarade denne mannen, här måste man betjena sig af list och oförwågenhet, sätt Er hustru uppå dessa kuddar, jag skal gå ut på den sidan hwarifrån Konungen kommer: och wid utgången så kringwrida låset, at man icke skal kunna öppna det; sedan skal jag säga åt Sultan, at rummet icke ännu är i ordning, och derefter skal jag skaffa hit min hustru för at hjälpa til at bortföra Lama härifrån, eller ock gifwa henne all den hjelp hon behöfwer, och jag hoppas at wi lyckeligen skola draga oss utur detta bryderi, utan at Sultan får någon kundskap derom. Allt wärkstältes på det sätt som han hade lofwat, den Qwinnan, som skulle hjälpa Kouz = Behari, kom några ögnablick derefter, och utan at få tid at föra henne på annat ställe, blef Kouz = Behari förlöst med en liten Son, af en undranswård fågring. Skräddaren, som war hänryckt af den häftigaste glädje, sade: Min kära Lama, efter Ni blifwit förlöst uti den tillkommande Drottningens rum, så skal det icke kosta oss mera fara, om Ni lägger Er uti hennes säng. Har Ni aldeles förlorat förnuftet, swarade Kouz = Behari, är det någon gnista af sundt förnuft uti det Ni föreslår mig? Ni må säga hwad Ni behagar, swarade Skräddaren, sängen är upbäddad och Ni skal lägga Er deruti. Dagadt alla Prinseßans morågelser blef hon buren til Drottningens säng, och fast-

än hon på en tima haft så många besynnerliga rörelser, så war hon knapt lagd i sängen, förrän hon föll uti en djup sömn, som warade ända intil sent om andra morgonen.

Rouz-Behari öpnade sparlakanen så snart hon wakenade. Men huru stor blef icke hennes bestörtning at finna sig uti en prägtig sång, omgifwen af 12 Glaswinnor, hwilka med en wördsam tystnad bugade sig, och dermed betygade at de wäntade hennes befallningar. Jag tror, sade hon, at dessa qwinnor äro galne, eller ock at sömnens yrsel ännu bestyrtrar sig mina sinnen. Nej, Mi sofwer icke, föll den äldsta af Glaswinnorna henne i talet, och Sultan i Agra Eder Gemål, hwilken Mi i går skänkte en arswinge, wäntar endast på Eder upwaknande för at komma hit in, wiljen I at jag skal säga honom til?

Rouz-Behari blef så bestört öfwer en fråga, som syntes henne så oförnuftig, at hon icke swarade derpå, hennes tystnad blef uttydd för et bifall och den gamla sprang til dörrenz; jag inkom aldeles lysande af Joweler och satte mig på en soffa, som war bredewid hennes hufwudgård; min Drottning, sade jag, under det jag omfamnade henne, utan at hon kunde hindra det, så intagen war hon af bestörtning och bedröfwelse, det är tid at jag låter Er förundran uphöra, och återlämnar Er til Er sanskyldiga Gemål, emedan Stalldrängen i Pegu, Skräddaren i Agras förstad, och Sultan Mogireddin icke äro mer än en
och

och samme person, hwilken min Skydds-Ande gifwit så olika skapnader, at det war Eder omöjligt at märka bedrägeriet; jag har 1000:de gånger bedt honom, at låta Edra plågor uphöra, såfångt har jag förestålt honom at det war et för hårdt straff för den förtret Ni gjorde mig dagen för wår tilåmnade för målning; men det har icke warit mig möjlig at beweka honom: Stolthet passas ganska wål för en Prinsessa, sade han mig, men det bör wara en ädel ståtthet som är grundad på dygd, men icke på nycker, och Drottningen, Eder Gemål, skal icke återlämnas åt Er förr, än efter sin förlofning med en wacker och älskanswård Prins: Jag wil at hon ändå til den tiden skal wara plågad af ånger öfwer det fel hon begått dermed, at hon fördragat så många Prinsars tilbud, och nekät at gifta sig med Eder, under en så lätt sinnig och updiktad förwändning; alt hwad jag kan göra Er til wiljes är, at lämna henne uti Edra armar, utan at hon wet hwem Ni är, och jag wil desutom at Ni skal sjelf twinga henne at komma til Ert Palats wid den tiden Prinsessan är färdig at falla i barnsång.

Jag har warit twungen at lyda Andens strånga befallningar, hwilken på en natt fört Eder til staden Agra, och jag har medelst et watten hwarmed jag twåttat mig, antagit den unga Skräddarens utseende och skapnad, men nu bör Kouz-Behari återtaga sit rätta namn och öfwergifwa namnet Lama, liksom jag
län-

lämnar namnet Sabour, för at håbanester wara Sultan Mogireddin. Det öfriga af Edra händelser är Eder kunnigt, och nu äro Edra beswärligheter ändade. Men jag beder Er sköna Kouz-Behari, at glömma det jag warit et ofskydigt werktug til Edra plågor.

Kouz-Behari war så besört öfwer alt det jag berättat henne, at hon icke wiste huru hon skulle emottaga mina ömhets betygelser; hon såg uppå mig med ögon fulla af tårar, som sorg och glädje gemensamt utprälsade: Min kära Sultan, ropade hon, sedan hon något kommit sig söre: ack hwad plågor jag utsläde sedan Er bortresa ifrån Pegu! Uti hwad gruswelig nödwändighet har jag icke besunnit mig at gifva mig med en Sträddare, för at dölja min skam och draga mig utur den grusweligaste nöd? Och hwad för bedröfwelse har Ni icke, under denna skapnad, förorsakat mig, då Ni twang mig, at se Sultan fara förbi mina fönster, och at försöka Drottningens Kläder, samt at gå ut til Palotiet, hwarest jag så mycket fruktade at råka Er? Ack Sultan, jag kunde icke förlåta Eder all den ångest jag utslätt, och som Eder Guds Ande gifwit mig styrka at emotstå, om Ni icke försäkrat mig, at det icke stätt uti Eder magt at låta mina plågor uphöra: Glöm bort alla Edra beswärligheter, sade jag, under det jag föll henne i talet, och tänk nu endast på den sällhet wi uti frid gemensamt skola njuta.

Kouz-Behari emottog mina ursäkter med en oändelig ömhet, och wi lefde tillsammans uti den ljusligaste förening intil den senaste ålder.

* *
* *

* *
* *

* *
* *

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

